

Zachránit svou civilizaci (30 mez B 2018)

„Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios“ (Mk 10,46-52).

Příběh o uzdravení slepce u Jericha je reálný příběh, který se stal. Příběh je Božím slovem, které má být hlášáno, protože se nečte jen jako vzpomínka na to, co se kdysi komusi stalo. Má se posluchače tedy nějak dotknout. Jak se nás dnes toto Boží slovo dotýká?

Slavíme dnes, 28. října 100 let od založení nové Československé

republiky. Je to sice kulaté výročí, ale nezapomeňme, že naše historie je poněkud starší. Republikou se změnila jen politická forma našich mnohem starších dějin. Nezapomeňme na mnohem starší státní útvary počínaje Sámovou říší, na Velkou Moravu, Český stát, později království a od Karla IV. také střed římského císařství mezi jinými národy Evropy. Střed mnohonárodnostní monarchie, který se později přesunul do Vídně a jejíž konec si také nyní připomínáme.

Monarchie byla rozbita těmi aktéry, jejichž jména vyslovujeme s úctou. Je zvláštností osudu, že ty státy, které bojovali proti této mnohonárodnostní monarchii, aby nás tak zvaně osvobodili ze "žaláře národů" - Rakouska Uherska, nakonec Mnichovskou zradou uvedli náš lid do žaláře skutečného a ne jen na dobu šesti válečných let národního socialismu, ale i na dalších čtyřicet let socialismu moskevského. Ale to byla jen odbočka k zamyšlení o často v těchto dnech skloňovaných slovech jako svoboda, žalář, samostatnost.

Vraťme se však evangeliu. Pokusme se tento úryvek vnímat s jeho symboly:

Prvním symbolem je město Jericho a slepec u něho. Posle historiků to bylo nejstarší město světa. Město je znamením civilizace, tedy organizované společnosti. Také my vytváříme jakousi civilizaci. Příběh se týká i nás. U cesty vedoucí k městu Jerichu seděl slepý žebrák. Neznáme jeho jméno, víme však, že je synem jistého Timaia - bar Timaios totiž znamená syn Tamaia. Civilizace, je tvořena mnoha syny a dcerami svých rodičů, jejichž jména ani neznáme. Bohužel lze často v dějinách říci, že lidé jako by neviděli dosah svých činů a rozhodnutí. Jako by byli slepí a vrhají se nejednou v dějinách do nejrůznějších pohrom, které na konec všechny ožebračí.

Dějiny však v každé době prochází Bůh, jako šel městem Jerichem i Ježíš – Boží Syn. To je druhou skutečností příběhu. Přítomnost Boha člověk může vyvíjet různě. Nejčastěji skrze sluch. Sluchem i slepý uslyšel Boží slovo. Společnost, která je vůči Bohu slepá, ale ještě alespoň slyší Boha, je na tom dobře. Pokud ho však už ani nevidí ani neslyší, také už není pomoci a jde do záhuby. Nepřítel života má velmi rád hluk a člověka zahlušuje ráumem televize, hudby, elektroniky a zábavou všeho druhu, aby člověk neslyšel.

Hlásání Božího slova je pak jakousi poslední zachytnou možností společnosti, která je slepá. Hlásání Božího slova je velkým Božím milosrdenstvím. Východiskem pro slepého bylo křičet v temnotě svého života, jakmile zjistil, že by věci mohly jít jinak, lépe: Pane, smiluj se nade mnou. To je pro nás třetím bodem evangelia. Nebát se vyslovit prosbu s vědomím své slepoty a omezenosti k Bohu. Modlitba je začátek nových možností, začátek prohlédnutí. Civilizace bude zachráněna, když znovu sepne ruce k modlitbě. Civilizace, to je stát, obec, rodina. Bůh na takové volání vždy odpovídá. Jako odpověděl na volání slepce. A řekne, těm svým: Zavolejte ho. Toto je úkol křesťanstva, přivést ke Kristu ty, kdo volají k Bohu z hlubiny své slepoty. „Nevidím dobro mezi lidmi“, křičí jeden. „Nevidím Boha mezi věřícími“, křičí druhý. „Nevidím spravedlnost.“ „Nevidím slušnost.“ „Nevidím radost.“ „Nevidím pokoj či náznak spokojenosti mezi lidmi,“ křičí ostatní. Toto je živná půda pro hlásání evangelia. Pro konání dobra.

Slepec, když ho Ježíš zavolal, odhodil plášť a běžel k Ježíšovi. To je čtvrtý moment evangelia, který nás může oslovit. Za plášť ho mohli držet ti, kdo mu říkali, ať nekřičí. Tak jim ho nechal a šel za Ježíšem, nenechal se odradit. Plášť mu mohl bránit v rozběhu za Ježíšem, mohl se do něho zamotat a zakopnout, snad i proto ho odhodil. Plášť mu byl zřejmě velkým vlastnictvím. Do pláště se balil, když mu byla zima, do pláště se balil, když spal na ulici. Přesto odhodil tuto svou jednu z velkých jistot, ale jen neminul Ježíše. Také my máme určité jistoty, kterými nás leckdo či lecco může držet v šachu, abychom nedošli k Ježíšovi. Také my se můžeme zamotávat do různých životních jistot, které však nás od Ježíše spíše vzdalují. Nejčastěji říkáme, „nemám na Ježíše čas“, modlitba tak musí ustoupit práci, koníčkům, televizi. Modlitba se stává jakousi zbytečností, neužitečným časem, a pro citlivější svědomí jen nepříjemným pocitem, že něco nedělám dobře.

Pán se zeptal slepce: Co pro tebe můžu udělat? Slepec odpověděl a prohlédl. To je poslední moment z příběhu, který oslovuje. Co může pro nás udělat Ježíš? Co dnes může udělat pro tebe? Není navrácení zraku jednotlivcům, cestou k prohlédnutí alespoň větší části společnosti. Prosíme o zrak vidět Boha a jeho svět? Prosme! Matka Tereza denně hleděla podstatnou část noci či brzkého rána na vystavenou Eucharistii, aby v ní viděla Boha. Potom jí nebylo zatěžko Boha spatřit i v člověku plném malomocenství umírajícím pohozen na ulici.

Četli jsme reálný příběh, který se stal. Meditací nad ním se stal i naším příběhem, naší současností. Vypráví nám, že hledat Boha - Krista cestou, jakou nám ukázal, nasloucháním Božímu slovu a hledáním na Eucharistii je lékem na naši civilizaci, aby prohlédla a zachránila se.